

4. De Bobslede, aardbeien plukken, bedplassen en solliciteren bij het verzorgingstehuis.

Deze winter heb ik een Bobslede gekocht. Dat kwam omdat er voor het eerst in 25 jaar sneeuw bij ons gevallen was. Toen dacht ik: het moet een bob slee worden omdat mijn vrouw mij Bob noemt. Lopen wordt voor mij overigens elke dag moeilijker. Ik krijg steeds meer last van een schot wond die ik heb opgelopen in de Koreaanse oorlog. Toen was ik tegen wil en dank korporaal in het leger. Weet U, als ik daaraan denk dan verlang ik weer naar het aardbeien plukken van vroeger. Toen gingen we al om drie uur uit bed om aardbeien te plukken in het natte gras. De aardbeien werden dan al voor dag en dauw naar de veiling gebracht. Je deed het tenminste nog ergens voor. Nu moet ik elke dag oppassen om niet van woede te gaan koken. Al jaren lang probeer ik van het bed plassen af te komen. Met wisselend succes. Toen ik eenmaal droog stond begon ik weer te drinken en ging er een streep door alles wat ik zo moeizaam had opgebouwd. Mijn vader zei altijd: "Je moet niet te veel van jezelf eisen, de meeste dingen komen vanzelf wel goed". Ik blijf dan ook dromen van een wereld zonder stoplichten en muizenvallen. Ik trap er steeds weer in. Pas geleden heb ik nog gesolliciteerd naar de functie van broeder in een verzorgingstehuis. Dan zou ik eindelijk ook eens een witte jas kunnen aantrekken. Je weet wel, zo'n witte lange jas die de specialisten in het ziekenhuis aan hebben. Ik droomde van de status die mij dat zou kunnen opleveren. Dan zou ik af kunnen rekenen met al die mensen die zeggen dat ik beter een boevenpak kan aantrekken dan een witte jas. Ik had de lange witte jas tijdens mijn sollicitatie gesprek al aangetrokken en een stethoscoop om mijn nek gehangen. Toen ze dat zagen keken ze wel raar op in dat verzorgingstehuis. Een dergelijk sollicitatiegesprek hadden ze niet verwacht. Ik dacht dat ik een goede beurt zou maken als ik de bloeddruk en de hartslag van mijn gesprekspartners meteen maar zou meten. Het pakte anders uit. Ze zaten een beetje zuur te kijken toen ik hun bloeddruk in mijn logboek noteerde, en daar ook nog een bedenkelijk gezicht bij trok. Toen ik mijn gesprekspartners ook nog vroeg om zich te ontkleden zo dat ik hun hartslag kon meten, werd het ze echt te veel. Ze vroegen: 'Broeder, bent u in staat om met al die bejaarden hier te spelen en bent u bereid om ontlasting op te ruimen? Ontlasting die op elk moment en in vrijwel iedere vorm en geur geruimd moet worden? Ik zei dat ik absoluut geen ontlasting kon opruimen. Toen zeiden ze: 'Helaas, u bent afgewezen'. Ik kon gaan. Ik werd zo boos dat ik mijn stethoscoop en mijn logboek in hun gezicht slingerde. Dan sloof je jezelf zo uit!! En wat is het resultaat? Niets. De oude en gebrekkige bewoners van het verzorgingstehuis keken me meewarig aan toen ik al schreeuwend het pand verliet. Niemand keek naar ze om. Er zaten drie bewoners bij die al maanden zaten te wachten op iemand die zou komen om ze te helpen bij het invullen van hun belasting aangifte. Even flikkerde er hoop in hun uitgebluste ogen toen ik hen passeerde. Er kwam niemand. Teleurgesteld staarden ze me na terwijl ik langzaam uit hun beeld verdween. Pas veel later hoorde ik dat er nog steeds niemand gekomen was om ze te helpen. Had ik ze maar kunnen helpen. Maar het mocht niet van de autoriteiten. Eigenlijk zeiden ze tegen me: 'Ga jij maar weer thuis spelen, we kunnen hier niets met jou beginnen'.

Feitelijk bestaat mijn hele carrière uit een aaneenschakeling van mislukkingen. Ik ben nog nauwelijks in staat geweest om op een normale manier voor mijn gezin te zorgen. Om mijzelf enigszins te troosten heb ik toen maar een golden retriever aangeschaft. Dieren begrijpen soms veel meer dan mensen en je hoeft je voor een hond nooit te schamen, ook als sta je op de laagste trede van de sociale ladder. Voor de hond en voor Koos was ik in ieder geval nummer één. Het was die fase van mijn leven dan ook heel begrijpelijk dat velen zich afvroegen: 'Gaat hij het redden?' Wat moet je doen als je al vele jaren met dezelfde psychische storing rondloopt en de psychiaters de moed hebben opgegeven? Wie helpt mij? Ik heb geprobeerd om voor mijzelf Giro 555 te openen. Maar ook Giro 555 staat bol van de meest onnozele

reacties. Mensen, wees nu niet zo bang, je centen worden heus wel goed besteed. Als ik een beroep doe op Giro 555, dan doe ik dat niet voor niets. Dan wil ik er alleen maar beter van worden.